

čutil ničesar več, ne ljubezni ne mržnje. Vseeno mi je postalo, kaj počne s svojim življenjem in svojim spolovilom.

Neka stara babnica se je začela krčevito smeјati; rekla je, da vidi na cesti kozo. Žena je vstala, rekoč, da jih mora odpeljati nazaj.

Odšle so v hrib. Niti pogledal nisem za njimi. Hlastno sem stopal v dolino. Samo na kapelico sem še pogledal in na postaje križevega pota. Kolikor bolj sem se bližal mestu, toliko več zraka sem imel v pljučih, toliko bolj sproščeno sem dihal. V meni je plala mirna, pristna odločnost. Vse druge stvari so bile že zdavnaj domišljene, samo vprašanje odhoda ni bilo rešeno. A zdaj, se mi je zdelo, sem ga dokončno rešil.

Odlomek iz romana

DOTTORE

Marjan Pungartnik

DOTTORE NE VE

krmar zastonj kompas vrtil

kontinent je naenkrat slep

počepne ob bok

in zavpije

duše past

da ni prepozno

krmarju znana ta pesem

a kaj

on na morju

kontinent slep

kam pride ta stvar

zaradi mene

dan

in luč v grlu

zastonj plapola

zastava rdeča skozi zobe

vse besede samo

rdeč izbruh pač enakost

vrag ve
kam ta enakost pelje
kajti
vrag ve
če to ni nezaupanje
ko slep kontinent leži na boku

slepa stvar
krmar več ne ve
z rokami v žep ali kam
to je pač smer
ko se kompas vrti
v vse najpreprostejše položaje

DOTTORE POČITEK V SENIKU IN A. BLOK

to je važno
k hudiču tuje revolucije

to je važno
da je prišla pravi čas
moje rojstvo
na lesenem pragu

k hudiču moje rojstvo
revolucija je prišla pravi čas

.....

tekli smo
tekli smo
tekli smo tisoče kilometrov
zgradili smo ladjo velikanko

ne umiri se še njen trup
smo si rekli
v množini vsak brat enostaven
program

sliši se korak
enak ...

zadnja vrsta naprej
čas je — stražar hodi od vogala do vogala
čas je stražar od vogala do vogala

zadnja vrsta stoji
čakaj brat tekli smo tisoče kilometrov
(to so stoletja napol nasmejana
in sita res-niča)
zadnja vrsta stoji

to-je-te-ža-od-lo-či-tve.

če je še kaj
če čas še ni storil svojega
je hiša tam

je hiša tam,
kot v postavi ministra
teža
peza časa

zahotelo se nam je koruze
iz let
iz let vojne

če hiša stoji
leži če pes
in lipa če daje senco

stok vrat
skok napete tišine
o mati

o mati
mráz v gazi
brli
brli

še tvoja brlivka
v coklah še spi
rejeni maček

da ni poginil
da ni poginil

.....

stran s poti
jaha bolezen noč apokalipsa
je garjava in utrujena

mir s podgano na skednju
stok privešenca
zlat prah v pramenu
opoldanskega napora
ostati miren

z rokami na hrbtu
v cev
v cev vojaško
prvič gledati v ustje

ni strahu
za življenjem je taka smrt lažja
v seniku
še enkrat v strah
a strah hrom
na klinu privešen

o mati
da je za nami vse
da smo trudni
in naenkrat
še spati ne pusti
odtrgan šop skódel
prepuščeno nebo

DOTTORE IN PES

veliki strah skrit v skalah
ob velikem obhodu skrije svoj hrbet
ob velikem obhodu vrisne kot ranjena lokomotiva

jaz in on ki še opazuje s skal vodo
sva zašla s psom edino tolažbo
in možnostjo rešitve
glad za psom
glad v psu

polja so vojska s peso prepotena
poljak s svojim psom
z njim in z nama — čas potihne
v mravljah
v spranem večeru baltika
v meni ki se spotikam po poti
med otoki mahu
v patrolji
v zaspanosti časa

ranili so kruh
dottore to je tvoj prežgani smeh
s psom bežiš
ki si mu uničil pripadnost
ranili so njivo

cedi se tujec v rane
veter iz nje žene pelod dim krvi
ogenj smolastega vonja
jelka gori
udari v zobe satana

za našo sled
za vodo v stopinjah
za poteptan mah
vlak spi poljak spi pesa spi
v nekem vrtu luč
o-dottore
v pomijah luna

mislim sovražiš
ta sever mi je zažrl oči
požrl sem psu pleča

lakota mi je dala moč
v kolenih je moja moč
poljaku zasadim objem v ramo
s psom brez pripadnosti